

holde sine Rekruter i syv Maanedes; næste Aar vil der vel blive for samme Bataillon en Afbrydelse i Befalingsmandsuddannelsen i September ved Deltagelse i større Øvelser, men Afslutningen vil da kunne ske i Oktober. Der vil altsaa efter vor Opfattelse ikke væsentlig ske nogen Forskyrrelse. Svad angaar Vinterstyrken for Fodfolkets Bedkommende, Garnisonsstyrken, da erkjender jeg fuldt ud det faktisk Rigtige i, at Folkethingets Flertal i syv Aar har hævdet, at der skulde ingen Garnison være for Fodfolket, at der altsaa ingen Vinterstyrke skulde være inde for Fodfolkets Bedkommende. Folkethingets Flertal har i syv Aar hævdet dette, paa Papiret vel at mærke, men samtibidig har Folkethingets Flertal i Gjærningen hævdet, at det i disse syv Aar har beholdt 1,400 Mand ved de 10 Batailloner inde som Vinterstyrke, det er det Faktiske (Afbrydelse). Sa, mine se De, mine Herrer! der er en umaadelig Forskjel paa de to Ting. Et er at hævde paa Papiret, og et Andet er at gennemføre i Virkeligheden. Svad have vi saa gjort hidtil? Vi have hævdet paa Papiret: ingen Vinterstyrke for Fodfolket, men vi have hævdet i Virkeligheden 1,400 Mand ved de 10 Batailloner inde for Fodfolket. Ligeoverfor det ærede Medlem, som endnu efter sine politiske Øvelser i de sidste Aaringer ikke tror, det er nødvendigt, hvis man skal faae et Udbytte af Forhandlingerne, da at søge at indbefomme hinanden i de forskjellige Anskuelser — ligeoverfor det ærede Medlem, som tror dette, og alle andre ærede Medlemmer vil jeg foreslaa fremdeles i syv Aar, hvis Befolkningen tillader det, at hævde paa Papiret det One, men at hævde i Virkeligheden det Andet, det Modsatte. Her er altsaa et bestemt Tilfælde, hvor jeg for mit Bedkommende erkjender, at her er et Punkt, som i sin Natur, i sit Princip har den Bestaendighed, at det er et af de første, som vi ville bevise, at vi ville være indbefommende paa. Vi give Garnisonen til Nyteriet, Artilleriet, Ingenieurerne o. s. v., der er altsaa i Principet Intet at indvende imod, at vi ogsaa give den for Fodfolket, det vil tværtimod snarere være principstridigt ikke at gjøre det. Det er altsaa en Indvømmelse, jeg er med til at tilbyde, som en, jeg vil ikke sige militær Nødvendighed, men som en Nødvendighed af saglig Grund for at føre dette Spørgsmaal videre. Jeg hører ikke til dem, der, naar man indbefommer et Forslag fra vor Side, da løber bort saa langt som muligt for at stille et andet og modsat, thi den Maade

at blive enig paa, er ikke rigtig, men jeg hører til dem, der erkjender, at, hvis der skal komme noget Udbytte af Forhandlinger, hvor modsatte Anskuelser staa imod hinanden, maa der være Bevægelse fra den ene Side imod den anden. Denne Betragtning om Garnisonsforholdenes moralske Fordærvelighed for Mandsskabet kan der mulig være Noget i for nogle Individuers Bedkommende; men jeg vil dog sige, at jeg ikke tror, at det er istand til at stilles saaledes op, at der kan hentes nogen væsentlig afgjørende Grund derfra. Livet er jo engang ikke saa idyllisk paa Landet, ei heller i Byerne, hvor ogsaa Garnisonerne hentes fra, at det saaledes er istand til at frede moralisk om de unge Folk. Tværtimod, jeg har set Mange, og der er ogsaa Mange her i Salen, der have ligget i Garnison og ikke have taget nogen Stade af deres militære Tjeneste. Tværtimod! Jeg har kjendt mangen en Mand, der, efter at have været i Garnisonstjeneste, har opnaaet Pladsfer, Tjenester o. s. v. efter en saadan Øvelse, en saadan personlig Opdragelse, om jeg maa sige saa, som vindes derigjennem, legemlig Adrætthed. Come til at være præcis og til at lyde — Pladsfer, som Bedkommende ikke uden det vilde have faaet. Naar han saa ved Siden deraf kunde opnaa lidt efter lidt — jeg haaber, at den høje Krigsbestyrelse i den Henseende vil tage Ordsværens Hensigtilling under Overveelse — i den Friid, som utvivlsomt kan blive for Garnisonsmandsskabet, naar Bagtjenesten indskrænkes saameget, som Forholdene paa nogen Maade kunne tillade det, at faae en Del Øvelse selv i rent praktiske Færdigheder, Skrivning, Regning, skriftlig Brug af Modersmaalet o. s. v., er det ikke usandsynligt, at en saadan Tjeneste, selv om Numret trækkes, som naturligt er, til liden Behagelighed for ham, i sit endelige Udsald kan blive til Nytte for bedkommende Mand. Dette siger jeg, for at formilde den Pille, som de Herrer tror, at man skal sluges derved. Men dette er egentlig ikke den eneste Betragtning for mig og mine Fæller med Hensyn til dette Punkt. Naar vi nemlig gaa ind paa en vilig, uforstyrret Forsteuddannelse, og vi gaa ind paa en Vinterstyrke, saaledes at noget Mandsskab af enhver Bataillon bliver stærkere øvet, haaber jeg, at vi derigjennem ville vinde en Støtte, i alt Fald en stærkere Støtte for vort Forslag om en Indskrankning af Gjenindlæbelsen. Og det er for os et af Hovedpunkterne. At en ung Mand skal ligge i Tjenesten selv en Vinter,